

OLIVIER ADAM

Kliffen

Vertaling Kiki Coumans

UITGEVERIJ VLEUGELS

In het zand

DE NACHT is hier diep en zwart als het heelal. Aan de andere kant van de glazen schuifdeuren, afgesneden van buiten en van de kliffen, afgeschermd van het gedruis van de zee en het gezelschap van de vogels, ligt Claire te slapen en wie weet wat ons wacht.

Chloé ligt in haar armen, vredig en licht tegen haar borst. Ik steek een paar kaarsjes aan in het donker. Mijn hand duikt in het doorschijnende plastic en diept kleine aluminium rondjes op, gevuld met witte was. Ik strijk een lucifer aan. Het is twintig jaar geleden dat mijn moeder stierf. Twintig jaar op de dag af.

De kliffen staan scherp afgetekend tegen het doek van de hemel. Ik zie er schimmen in, lichamen die vallen door het licht. Ik draai me om en zie in het glas de weerspiegeling van mijn getekende, vroegoude gezicht met vermoeide trekken. Claire opent haar ogen heel even, Chloé stopt haar duim in haar mond en vlijt zich tegen haar rug aan. Ik steek een sigaret op en aan het gloeiende uiteinde verschijnt een rood rondje, een lichtgevende punt tussen het zwart en wit. Op het balkon waar ik waak en over het strand uitkijk, staan twee ligstoelen tegenover elkaar. Ik ga op een ervan liggen. Een deken beschermt me tegen de neerdalende kou, die intenser wordt. Mijn blik dwaalt af naar het westen.

Ik ben eenendertig jaar en mijn leven begint net. Ik heb geen kindertijd gehad, en vanaf nu neem ik genoeg met willekeurig

welke kindertijd. Mijn moeder is dood en al mijn dierbaren zijn verdwenen. Het leven heeft tabula rasa gemaakt, een lege tafel waaraan Claire en ik hebben plaatsgenomen en waar Chloé is aangeschoven met een lief lachje rond haar mond.

Ik ben eenendertig en zo begint mijn leven, stuurloos in een nacht aan zee. Achter me, nauwelijks tastbaarder dan schaduwen en ijler dan een beetje rook, kijken Claire en Chloé naar mij, de kleinste in de armen van de grootste, beiden verstild in de rust van de hotelkamer. Claire glimlacht naar me en valt dan weer in slaap, en hun ademhalingen worden één.

De nacht is hier diep en zwart van de gestalten. Mijn moeder loopt over de heide als een slaapwandele fee. Antoine en Nicolas, Lorette en de anderen dansen rond de vlammen, hun ogen dicht en hun gezichten naar de hemel gericht. Léa staat helemaal aan de rand op haar tenen, als op een koord, vlak bij de afgrond, een koorddanseres, een evenwichtskunstenares.

IK WAS ELF toen mijn moeder stierf. Drie dagen eerder kwam ze uit het ziekenhuis en het licht spatte overal van af. Ze had er de laatste zes maanden doorgebracht en we hadden haar niet mogen bezoeken. De waterpartij, de lange rij bankjes, de hoge, zachtjes bewegende berk naast het grote gebouw, de spar midden op het grasveld, de bloeiende kersenbomen, ik herinner het me allemaal, maar vaag.

We zaten in de auto op haar te wachten, mijn vader achter het stuur van zijn grijze Ford Granada, mijn broer en ik zwijgend ineengedoken op de achterbank. Het skaileer met gaatjes plakte aan onze dijen, maakte een afdruk in onze klamme huid. Mijn vader trommelde met zijn vingers op het dashboard, frunnikte aan het vaantje van Paris Saint-Germain dat aan de achteruitkijkspiegel hing, draaide zich af en toe om en beval ons kortaf dat we ons netjes moesten gedragen, terwijl we nauwelijks durfden te ademen. Antoine knikte en ik volgde zijn voorbeeld. Daarna deed ik mijn ogen dicht en de zon prikte op mijn wang.

Opeens stapte mijn vader uit de auto, ik ging rechtop zitten en werd verblind door het licht. Ik deed mijn ogen dicht en daarna weer open, en in de verte zag ik haar. Aan de andere kant van het hek liep ze onze kant op, onverstoorbaar en doorzichtig. Ze was bleek en droeg een lange rode jas. Haar rechterarm zat in een mitella en haar hand in een verband, en ze leek ons niet te zien.